

Deixem-los badar!

Antoni Aguilar

Espai Gestalt. Barcelona

L'oci és el conjunt d'accions a les quals es pot dedicar l'individu voluntàriament quan s'ha alliberat de les seves obligacions professionals, familiars i socials, ja sigui per descansar, per divertir-se, per realitzar una formació desinteressada, per ampliar la seva informació, per participar en accions socials voluntàries o per desenvolupar la seva lliure capacitat creadora (Dumazedier, 1968).

Cada dia, al voltant de les cinc de la tarda, alguns infants omplen els parcs de moltes ciutats, amb la qual cosa els converteixen en els espais de llibertat que anhelaven, però no tots els nens i nenes hi poden acudir.

Familiars benintencionats decideixen i proposen activitats anomenades *extraescolars*. Es perllonga així una vida infantil de *resultats* i de *rendiment* que promou valors patriarcals i capitalistes com ara l'èxit social, la competitivitat, l'adaptació, la hiperactivitat, etc., amb la qual cosa es dona prioritat a l'aprovació col·lectiva i no pas a la seguretat ni a la independència de criteri individual.

Les persones adultes han lluitat molt per aconseguir un equilibri entre oci i mon laboral, mentre que els infants no ho poden aconseguir, ni tan sols quan ho reivindiquen. Per què no es permet que les criatures gaudeixin d'un temps de veritable plaer?

Moltes mares i molts pares ens contestarien que creuen que així els seus infants estan més ben preparats per fer front a la vida adulta. El que proposem aquí és una reflexió sobre les conseqüències profundes que comporta aquest estímul constant sobre la vida de les criatures.

Si deixem en pau la mainada, és possible que molts dels símptomes preocupants que avui l'afecten (problemes d'alimentació, dèficit d'atenció, trastorns del son, excés tecnològic o medicalització pediàtrica) desapareguin o rebaixin la intensitat.

Deixar en pau la mainada no significa abandonar-la, sinó permetre-li gaudir d'un temps que no estigui «teledirigit» per persones adultes. Si la deixem veritablement lliure, organitzarà el seu oci d'acord amb els seus desitjos i amb la seva creativitat. Si permetem que els infants gaudeixin de la calma, de la contemplació o de no fer res, la seva imaginació volarà i no quedarà contaminada pel món adult. Probablement així trobaríem nenes i nens més autònoms i serens i amb un món interior molt més enriquit. ■

Per què no es permet que les criatures gaudeixin d'un temps de veritable plaer?

REFERÈNCIA BIBLIOGRÀFICA

DUMAZEDIER, J. (1964): *Hacia una civilización del ocio*. Barcelona. Estela.